

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200593
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Tkáč
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7020200593.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tkáča a členov senátu JUDr. Tatiany Sabadošovej a JUDr. Mareka Kotoru, v právnej veci žalobkyne: S.. C. D. D., s miestom podnikania J. X, XXX XX J., IČO: 42 330 645, právne zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Baulovičom, so sídlom Kupeckého 4, 040 01 Košice, IČO: 52 012 492, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Komenského 52, 041 26 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OU-KE-OOP2-2020/023235-002 zo dňa 25.05.2020, takto

rozhodol:

I. Zrušuje rozhodnutie Okresného úradu Košice, odboru opravných prostriedkov č. 100764595/2019 zo dňa 01.04.2019, ako aj rozhodnutie Okresného úradu Košice, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-KE-OCDPK-2020/008642 zo dňa 11.02.2020 a vec v r a c i a správneho orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie.

II. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Správnu žalobou zo dňa 10.08.2020, doručenou Krajskému súdu v Košiciach ako správneho súdu (ďalej aj súd) dňa 11.08.2020, sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP2-2020/023235-002 zo dňa 25.05.2020, ako aj rozhodnutia Okresného úradu Košice, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-KE-OCDPK-2020/008642 zo dňa 11.02.2020 a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žiadala tiež priznať plnú náhradu trov konania.

2. Žalovaný Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, referát cestnej dopravy a pozemných komunikácií ako príslušný odvolací orgán podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nadväzujúc na § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 o správnom konaní, v konaní o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu č. OU-KE-OCDPK-2020/008642 zo dňa 11.02.2020, preskúmaným rozhodnutím rozhodol tak, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil a odvolanie žalobkyne proti tomuto rozhodnutiu zamietol v celom rozsahu.

3. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že prvostupňovým rozhodnutím Okresného úradu Košice, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií (ďalej aj prvostupňový správny orgán) č. OU-KE-OCDPK-2020/008642 zo dňa 11.02.2020 bola žalobkyni uložená pokuta vo výške 150,00 Eur podľa § 10a ods. 2 zákona č. 488/2013 Z. z. o diaľničnej známke a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 488/2013 Z. z.) za to, že sa dopustila spáchania správneho deliktu podľa ustanovenia § 10a ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. tým, že dňa 23.08.2018 v čase o 14:29:53 hod. užívala vymedzený úsek cesty D1, 415,6 km, smer PP, vozidlom bez úhrady diaľničnej známky. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 4 ods. 2, § 5 ods. 1, § 5

ods. 4, § 10a ods. 1 citovaného zákona a Všeobecné obchodné podmienky správcu výberu úhrady diaľničnej známky (VOP). Vychádzal zo získaného dôkazu porušenia povinností, ktorým je záznam o vykonaní kontroly č. 15041703 a fotografie (2x), vyhotovený dňa 24.08.2018 o 02:44:09 hod. Na základe tohto záznamu a fotografií bolo zistené a preukázané, že účastníčka konania dňa 23.08.2018 v čase o 14:29:53 hod. nezabezpečila, aby pri užívaní vymedzeného úseku cesty bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky, čím spáchala správny delikt podľa ustanovenia § 10a ods. 1 citovaného zákona. Keďže nezistil dôvod na odloženie veci podľa ustanovenia § 12 ods. 1 tohto zákona, uložil jej pokutu 150,- EUR podľa ustanovenia § 10a ods. 2 cit. zákona. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 10.03.2020 účastníčka konania vyslovila svoj nesúhlas s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Z obsahu administratívneho spisu má odvolací orgán preukázané, že na základe záznamu z kontroly č. 15041703 vyhotoveného dňa 24.08.2018 o 02:44:09 hod. bol v jednotnom systéme cestnej dopravy a pozemných komunikácií dňa 26.11.2019 vygenerovaný rozkaz Č. OU-KE-OCDPK-2019/060953 o uložení pokuty za správny delikt prevádzkovateľke vozidla za to, že vozidlom s EČ J. porušila povinnosť podľa ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. tým, že nezabezpečila aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky. Napadnutý rozkaz bol účastníčke konania doručený dňa 02.12.2019 v súlade s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente). Dňa 16.12.2019 v zákonnej lehote bol prvostupňovému správne mu orgánu doručený odpor. Účastníčka konania vo svojom podaní uviedla skutočnosti uvedené v odvolaní a žiadala napadnutý rozkaz zrušiť. Vzhľadom ku skutočnosti, že účastníčka konania podala proti rozkazu odpor, ktorý nebol odmietnutý, rozkaz bol zrušený v celom rozsahu (§ 13 ods. 5) a prvostupňový správny orgán postupoval v konaní o správnom delikte prevádzkovateľa vozidla. S uvedenou skutočnosťou oboznámil účastníčku konania listom zo dňa 19.12.2019 a predvolal ju v určený deň a hodinu za účelom prejednávania správneho deliktu v súlade s ustanovením § 21 ods. 1 a § 33 zákona o správnom konaní. Z prejednávania správneho deliktu je vyhotovená zápisnica. Účastníčka konania sa na prejednanie správneho deliktu osobne dostavila dňa 11.02.2020, kde sa oboznámila s podkladmi pre vydanie rozhodnutia. Na podporu svojich predchádzajúcich podaní v zápisnici uvádza, že trvá na tom, čo je uvedené v odpore a tvrdí, že ak aj došlo k porušeniu nezaevidovania zmeny EČ, má za to, že platnosť diaľničnej známky končila 23.08.2018, pričom EČ J. bolo pridelené len dňa 22.08.2018. Teda zmena v systéme NDS by pre krátkosť času nebola vykonaná. Zároveň dôvodí, že pokiaľ sa aj dopustila porušenia povinností vykonať zmenu v systéme NDS, určite sa nedopustila správneho deliktu, ktorý je jej kladený za vinu, a teda, že použila vymedzený úsek cesty bez úhrady diaľničnej známky, nakoľko predmetné motorové vozidlo malo zaplatenú diaľničnú známku bez ohľadu na EČ. Motorové vozidlo je možné stotožniť pomocou VIN čísla vozidla a zároveň opakovane zdôrazňuje, že nedošlo ku škode štátu, nakoľko diaľničná známka bola uhradená. Prvostupňový správny orgán po posúdení dôkazov kvalifikoval konanie účastníčky konania ako spáchanie správneho deliktu (§ 10a ods. 1) a dňa 11.02.2020 vydal napadnuté rozhodnutie, nakoľko mal za to, že účastníčka konania ako prevádzkovateľka vozidla s EČ J. porušila povinnosť podľa § 4 ods. 2. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkového stavu zachyteného v administratívnom spise. Odvolací orgán sa s týmto právnym posúdením stotožnil a konštatoval, že prevádzkovateľka vozidla počas celého konania nepredložila dôkaz o tom, že v čase kontroly disponovala dôkazom o úhrade diaľničnej známky k platnému EČ J.. Účastníčka konania na podporu svojich tvrdení predložila doklad o zaplatení diaľničnej známky na motorové vozidlo s neplatným EČ J.. Odvolací správny orgán má preukázané, že prvostupňový správny orgán v rámci dokazovania požiadal NDS o súčinnosť pri poskytnutí informácie z evidencie úhrad diaľničných známok. Z písomného stanoviska NDS zo dňa 08.01.2020 má odvolací orgán tiež preukázané, že prevádzkovateľka vozidla s EČ J. v čase výkonu kontroly dodržiavania povinnosti nespĺňala podmienky ustanovené v § 4 ods. 2 zákona č. 488/2013 Z. z. NDS ďalej potvrdzuje, že pre vozidlo s EČ J. mala prevádzkovateľka vozidla zakúpenú diaľničnú známku pre obdobie od 14.08.2018 do 23.08.2018 a zároveň potvrdzuje, že nebola vykonaná preregistrácia úhrady diaľničnej známky z EČ J. na EČ J.. V dôsledku uvedeného systém kontroly dňa 23.08.2018 v čase o 14:29:53 hod. vykazoval vozidlo s EČ J. ako vozidlo bez úhrady diaľničnej známky. Odvolací orgán opakovane konštatuje, že povinnosť úhrady podľa ustanovenia § 4 ods. 2 je splnená, ak pri úhrade sú správne a úplne zadané údaje podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. Z informácie poskytnutej KR PZ v Košiciach, krajský dopravný inšpektorát, oddelenia evidencie vozidiel má odvolací správny orgán preukázané, že odo dňa 23.08.2018 je vozidlo s EČ J. vedené v evidencii vozidiel na držiteľa S.. C. D. D., IČO: 12330645 s miestom podnikania t. č. Žriedlová 3, Košice a vlastníka Volkswagen Finančné služby Slovensko, s. r. o., IČO: 31341438, Bratislava. Odvolací správny orgán má ďalej za preukázané, že odvolávateľka nepožiadala o preregistráciu pôvodného EČ na nové v evidencii úhrad diaľničných známok s vysvetlením, že NDS

by za taký krátky časový úsek (cca 1 deň) aj tak nestihla preregistráciu vykonať. Na podporu svojich tvrdení ako dôkaz predkladá potvrdenie o podaní žiadosti o preregistráciu a potvrdenie o oprave údajov iného účastníka v obdobnom konaní. Tieto dôkazy predložené účastníčkou konania ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sú bez právneho významu pre tento prípad. Odvolací správny orgán má za to, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací orgán ďalej uviedol, že s poukazom na § 32, § 34 ods. 1 a 2 zákona o správnom konaní na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Podkladom pre rozhodnutie v danej veci boli skutočnosti, zistené výkonom kontroly a uvedené v Zázname o vykonaní kontroly č. 15041703 zo dňa 24.08.2018, ktorého súčasťou je fotodokumentácia vozidla v dvoch pohľadoch, stanovisko poskytovateľa služby a záznam z evidencie vozidiel v SR. Odvolací správny orgán má za to, že si obstaral všetky potrebné podklady pre rozhodnutie, prvostupňový správny orgán náležite zistil skutkový stav a takto zistený stav bol dostačujúcim podkladom pre posúdenie veci odvolacím orgánom. V zmysle § 59 správneho poriadku, odvolací orgán pri preskúmaní rozhodnutia v druhom stupni nezistil nedostatky, ktoré by mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ani nezrovnalosti v zistenom skutkovom stave, a preto nebolo pre rozhodnutie potrebné ďalšie dokazovanie. Odvolací orgán má za to, že správne orgány pri rozhodovaní o uložení pokuty tak na prvom, ako aj na druhom stupni postupovali v súlade so zásadami správneho konania, a to najmä v súlade so zásadou zákonnosti, účelnosti, rýchlosti a hospodárnosti. Otázka zavinenia je v tejto súvislosti bez právneho významu, preukazuje sa len porušenie právnej povinnosti. A preto je správny názor prvostupňového správneho orgánu, že zodpovednosť za správny delikt podľa § 10a ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. je jedným z príkladov tzv. absolútnej objektívnej zodpovednosti, pri ktorej sa neskúma zavinenie. K námietke žalobkyne, že zákonodarca viaže povinnosť úhrady diaľničnej známky na vozidlo ako také, žalovaný konštatoval, že pri zmene evidenčného čísla motorového vozidla je potrebné vziať do úvahy aj rozsah povinností, ktoré sú spojené s úhradou diaľničnej známky, tak ako to interpretuje zákon č. 488/2013 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 1 a ako to v nadväzujúcom rozsahu upravujú všeobecné obchodné podmienky správcu výberu úhrady diaľničnej známky (§ 5 ods. 4) citovaného zákona. Skutočnosť, že hlavným identifikátorom pri kontrole úhrady elektronickej diaľničnej známky (EDZ) stacionárnymi zariadeniami poskytovateľa služby je evidenčné číslo, má svoje opodstatnenie pri výkone kontroly, vzhľadom k nastaveným technickým parametrom zavedeného platného systému kontroly verejnej správy, pri vyhodnocovaní správnych deliktov a ukladaní pokút a to aj vo vzťahu ku kogentné ustanovenie zákona a zákonodarca v ustanovení § 5 ods. 1 písm. b) zákon č. 488/2013 Z. z. tento údaj neuviedol náhodne. Prevádzkovateľ vozidla je povinný bez výhrad toto zákonné ustanovenie rešpektovať. Ďalej konštatoval, že ustanovením § 10a ods. 1 a poukazom na § 5 ods. 1 citovaného zákona zákonodarca jasne a zreteľne konkretizuje, ktoré údaje je potrebné do systému zadať, aby bola splnená povinnosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 a zároveň upozorňuje na správnosť a úplnosť zadávania uvedených údajov. Z týchto údajov a ani zo žiadneho ustanovenia zákona o diaľničnej známke nevyplýva, že diaľničná známka sa viaže na VIN vozidla. Preto nepodložené tvrdenie účastníčky konania odvolací správny orgán považuje za neopodstatnené a účelové a bez akejkoľvek opory v zákone. Žalovaný dospel k záveru, že elektronický diaľničný systém správne identifikoval ako prevádzkovateľku vozidla S. C. D. D., t. č. s miestom podnikania Kupeckého č. 4 Košice. Zo záznamu o vykonaní kontroly jednoznačne vyplýva, že prejazd kontrolnou bránou na úseku cesty DI, 415,6 km, smer PP bol v režime bez úhrady platnej diaľničnej známky. Uvedeným konaním prevádzkovateľky vozidla došlo k naplneniu skutkovej podstaty § 10a ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. a uloženiu sankcie. Správne orgány (tak prvostupňový ako aj odvolací) vychádzali z nevyrátiteľných dôkazov obsiahnutých v spise. Na ich základe správne orgány dospeli k zhodným skutkovým záverom, že v danej veci v konaní a rozhodovaní postupovali v intenciách právnej úpravy ustanovenej v zákone č. 488/2013 Z. z. účinne do 30.06.2019. Preukázané riadne zistenie skutkového stavu bolo podľa názoru odvolacieho orgánu subsumované pod správne zákonné ustanovenie. K námietke odvolateľky, že Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s., resp. štátu nebola spôsobená žiadna škoda, odvolací orgán uviedol, že nesprávnym zadaním identifikátorov pri kúpe diaľničnej známky, resp. neprevedením včasnej zmeny úhrady diaľničnej známky z neplatného EČ na platné EČ dochádza k situácii, kedy pri prechode kontrolnou bránou diaľničný kontrolný systém automaticky registruje motorové vozidlo ako vozidlo bez úhrady diaľničnej známky. Následne dochádza ku generovaniu rozkazu, fotodokumentácie, prebieha proces spracúvania podkladov, ich zasielanie adresátovi a správneho orgánu príslušnému vo veci konať. Prebieha priestupkové konanie, v prípade podania odporu, prechádza vec do správneho konania s potrebným dokazovaním. Je pochopiteľné, že štátu takto vznikajú ďalšie finančné náklady, prevyšujúce poplatok za úhradu diaľničnej známky.

Odvolačný orgán opakovane poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 1 druhá veta zákona o správnom konaní v zmysle, ktorého správne orgány sú v prvom rade povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, následne práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Pokiaľ ide o namietaný aspekt spravodlivosti administratívneho konania, ktoré zohľadňuje tzv. materiálny znak správneho deliktu, odvolací orgán opakovane zdôrazňuje, že už len samotná skutočnosť, že určité ľudské správanie je zákonodarcom formálne vyhlásené za správny delikt, vyjadruje jeho spoločenskú závažnosť a neprijateľnosť. Na spáchanie správneho deliktu postačuje naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty a to s prihliadnutím na fakt, že skutková podstata správneho deliktu nezahŕňa materiálny prvok. Zároveň poukázal na skutočnosť, že zodpovednosť za spáchanie správneho deliktu je založená na objektívnom princípe, čo znamená, že sa posudzuje bez ohľadu na zavinenie. Fakticky ide o zodpovednosť za výsledok, nakoľko subjektívna stránka (zavinenie) nie je súčasťou skutkovej podstaty prejednávaneho správneho deliktu. S prihliadnutím na okolnosti prípadu konaním prevádzkovateľky vozidla boli naplnené znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa ustanovenia § 10a ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. So spáchaním prejednávaneho správneho deliktu zákon č. 488/2013 Z. z. spája povinnosť pokutu uložiť v rozmedzí zákonom danej sadzby od 150 do 500 EUR. Odvolací orgán má za to, že v konaní o uložení pokuty bola účastníčke konania uložená pokuta vo výške 150,- EUR, teda v najnižšej hranici zákonom danej sadzby. Stanoveným rozmedzím (§ 10a ods. 2) správny orgán v súlade so zákonom posudzuje okolnosti porušenia povinnosti a rozlišuje medzi tými prevádzkovateľmi, ktorí diaľničnú známku nemajú uhradenú vôbec a tými, ktorí napr. pri zadávaní identifikátorov urobili chybu, alebo nepreviedli zmenu v úhrade diaľničnej známky z neplatného EČ na platné EČ. Prvostupňový správny orgán pri ukladaní pokuty zohľadnil práve tieto okolnosti namietané účastníčkou konania a v správnom konaní po podaní odporu neuložil vyššiu pokutu. Odvolací orgán zároveň poukazuje na ustanovenie § 10a ods. 2 zákona č. 488/2013 Z. z., z ktorého vyplýva, že orgán dozoru má obligatórnu povinnosť postihovať každé porušenie povinnosti v intenciách porušeného zákona. Citovaný zákon neumožňuje pokutu odpustiť, či ako sankciu použiť pokarhanie, upozornenie a pod. K zániku resp. redukcii zodpovednosti za správny delikt a následnému upusteniu od uloženia zodpovedajúcej sankcie by mohlo dôjsť len za existencie liberačných dôvodov stanovených priamo v zákone č. 488/2013 Z. z. (§ 12 ods. 1), podľa ktorého sa potrestanie uskutočňuje.

4. Žalobkyňa v správnej žalobe uviedla, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože svoju povinnosť zakúpiť diaľničnú známku pre príslušné vozidlo, ktoré používalo vymedzený úsek ciest splnila, nakoľko diaľničnú známku zakúpila na konkrétne vozidlo s jedinečným identifikátorom VIN: C., ktorému bolo priradené číslo, doklad o zakúpení diaľničnej známky XXXXXXXXXXXX, ktorú ako nové vozidlo prvotne zaevidovala na prenosné, dočasné EČV: J. už dňa 14.08.2018 s tým, že po získaní tzv. veľkého technického preukazu a pridelení trvalej EČV: J. nevykonala zmeny v evidencii diaľničných známok, nakoľko ich považovala za neopodstatnené, pretože žalobkyňa nové EČV J. získala až dňa 22.08.2020, teda v deň predchádzajúci dňu zániku platnosti diaľničnej známky, ktorá zanikla 23.08.2020, keďže sa v danom prípade jednalo o 10-dňovú diaľničnú známku. Objektom skutkovej podstaty prejednávaneho správneho deliktu je záujem štátu na užívaní spoplatnených úsekov ciest až po úhrade príslušného správneho poplatku v podobe diaľničnej známky. Napriek tomu, že zákonodarca evidenčne spojil zakúpenie diaľničnej známky k EČV vozidla, je možné konštatovať, že základný záujem na zaplatenom užívaní vymedzených úsekov ciest sa viaže ku konkrétnemu motorovému vozidlu. EČV sa používa iba ako evidenčný identifikátor vozidla, ktorý je dobre rozpoznateľný z vonku aj za jazdy vozidla, a ktorý je spravidla u jedného vlastníka vozidla nemenný, čo umožňuje konkretizovať zodpovednú osobu. Žalobkyňa zakúpením diaľničnej známky tento objekt chránený ZoDZ neporušila ani neohrozila a splnila si zákonom uloženú povinnosť. Uložením pokuty tak nebol naplnený zmysel a účel uloženia sankcie za porušenie chránenej povinnosti spočívajúcej v užívaní spoplatnených úsekov ciest len s vopred zakúpenou diaľničnou známku, nakoľko mala žalobkyňa základnú povinnosť (úhradu diaľničnej známky) ku konkrétnemu vozidlu splnenú. Žalovanému, štátu ani Národnej diaľničnej spoločnosti žiadna reálna škoda konaním žalobkyne nevznikla. Žalovaný tým, že nezohľadnil skutočnosť, že konaním žalobkyne nedošlo k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chráneného zákonom, konal neprimerane formálne, bez adekvátneho preskúmania materiálnej stránky deliktu, teda či sa jedná o také konanie, ktoré je spoločensky neprijateľné. Vo vzťahu k „nepripustnému“ formalizmu žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 306/2010 zo dňa 8. decembra 2010, v ktorom konštatuje, že „orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť

alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu“ a rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky PL. ÚS 33/97 zo dňa 19.12.1997, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 110/09 zo dňa 02.04.2019. Ďalej poukázala na rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 6S/96/2018 zo dňa 16.01.2020 a rozhodnutia sp. zn. 8S/15/2018 zo dňa 13.12.2018, v ktorom správny súd konštatoval, že „aj keď posudzované konanie žalobcu napĺňa formálne skutkovú podstatu správneho deliktu prevádzkovateľa motorového vozidla podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 16b ods. 2 zákona č. 488/2013 Z. z., správny súd opakovane pripomína, že treba mať na zreteli i jeho materiálnu stránku, t. j., či ide o také konanie žalobcu, ktoré je spoločensky neprijateľné. Skúmanie materiálneho znaku deliktu preto hrá kľúčovú úlohu v takých hraničných prípadoch, kedy jeho neposudzovanie v tomto zmysle by viedlo k prílišnému formalizmu a k postihovaniu nepatrných porušení právnych povinností. Tým, by nebol naplnený účel správneho trestania a dochádzalo by aj k znižovaniu autority správnych orgánov.“ a tiež rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 6S/9/2018 zo dňa 16.01.2020. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby súd napadnuté rozhodnutie spolu s rozhodnutím prvostupňového orgánu zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 14.10.2020 k správnej žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný konštatoval, že žalobkyňa počas celého konania nepreukázala, že povinnosť úhrady diaľničnej známky k vozidlu s platným evidenčným číslom J. XXXLS bola splnená. K žalobcovej námietke, ktorou vyčítal žalovanému vadu nesprávneho právneho posúdenia vecí vo vzťahu k vyslovenému porušeniu § 10a ods. 1 (v spojení s § 4 ods. 2) zákona č. 488/2013 Z. z., ktorou dôvodil, že rozhodujúcou skutočnosťou je posúdenie, či u žalobkyne boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty správneho deliktu, za ktoré možno uložiť danú sankciu, žalovaný správny orgán považuje právne posúdenie preskúmvanej veci za správne a v súlade so zákonom č. 488/2013 Z. z. účinným do 30.06.2019. Žalovaný správny orgán tiež dôvodí, že skutková podstata správneho deliktu, ktorý žalobkyňa spáchala (108 ods. 1) ustanovuje zároveň hranice akceptácie úhrady pri zadávaní povinných identifikátorov platby ustanovených v zákone (§ 5 ods. 1) s cieľom zamedziť takým úhradám, ktoré v dôsledku nesprávneho zadania týchto identifikátorov kontrolný systém vyhodnocuje ako porušenie povinnosti. V žiadnom prípade nejde o extenzívny výklad právnej normy, ktorým by sa rozširoval význam právnej úpravy zákonodarcom. Práve naopak ide o zrozumiteľné a racionálne (logické) zdôvodnenie, ktorého podkladom je aj dôvodová správa návrhu zákona. Objektom skutkovej podstaty prejednávaného správneho deliktu podľa ustanovenia § 10a ods. 1 zákona č. 488/2013 Z. z. je teda nielen záujem štátu na užívaní spolplatnených úsekov ciest až po úhrade diaľničného poplatku, ako tvrdí žalobkyňa, ale zároveň nevyhnutým je záujem štátu na jeho riadnom a kontrolovateľnom výbere za užívanie nadštandardného typu pozemných komunikácií, pričom podľa § 2 ods. 5 zákona č. 488/2013 Z. z., finančné prostriedky získané z výberu úhrady diaľničnej známky sú príjmom Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s., ktorá je povinná tieto finančné prostriedky použiť na plnenie úloh podľa § 12 ods. 1 zákona č. 639/2004 Z. z. o Národnej diaľničnej spoločnosti a o zmene a doplnení zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), v znení neskorších predpisov, t. j. na prípravu, realizáciu opráv, údržbu a výstavbu diaľnic. Žalovaný ďalej konštatuje, že zákonodarc jasne a zreteľne konkretizuje (§ 5 ods. 1), ktoré údaje je potrebné do systému zadať, aby bola splnená povinnosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 a zároveň upozorňuje na správnosť a úplnosť zadávania uvedených údajov. Z týchto údajov a ani zo žiadneho ustanovenia zákona o diaľničnej známke nevyplýva, že diaľničná známka sa viaže na VIN vozidla, preto nepodložené tvrdenie žalobkyne žalovaný považuje za neopodstatnené a účelové a bez akejkoľvek opory v zákone. Podľa názoru žalovaného správneho orgánu je tiež nesprávna až absurdná obrana žalobkyne, že údaj pri zadaní EČ vozidla sa používa iba ako evidenčný (pomocný) identifikátor, ktorý je rozpoznateľný z vonku aj za jazdy vodiča a ktorý je spravidla u jedného vlastníka vozidla nemenný, čo umožňuje konkretizovať zodpovednú osobu. Žalovaný správny orgán k námietke žalobkyne, že zakúpením diaľničnej známky (hoci aj k nesprávnemu, resp. neplatnému EČ), tento objekt chránený zákonom o diaľničnej známke neporušil, neohrozil a splnil si uloženú povinnosť argumentuje, že podmienka nevyhnutosti uvedenia správnych údajov pri úhrade poplatku, ako aj v prípade uvedenia nových údajov v súvislosti so zmenou, resp. opravou povinného identifikátora poplatku je kľúčová a je jediným predpokladom pre správnu identifikáciu vozidiel s uhradeným poplatkom prostredníctvom kontrolného systému správcu výberu úhrady, v rámci ktorého všetky vozidlá zaznamenané kontrolným systémom sú podrobené na NDS automatickej kontrole spočívajúcej v porovnaní s databázou úhrad a oslobodených vozidiel a následne tiež manuálnej kontrole. V prípade, ak nie sú dodržané povinnosti prevádzkovateľa pri

správnej úhrade diaľničnej známky, ako aj pri preregistrácii na iné EČV, alebo včasnej oprave chybné zadanych údajov, užívateľ vymedzených úsekov sa musí podrobiť sankcii za porušenie povinností podľa § 4 ods. 2 zákona č. 488/2013 Z. z. Príslušný správny orgán v tomto prípade nemôže postupovať inak ako tak, že za toto protiprávne konanie udelí zákonnú sankciu. V súvislosti s udelením pokuty za porušenie povinnosti na úseku úhrady diaľničnej známky je potrebné uviesť, že pokuta v stanovenej výške plní zákonom vyžadovaný účel správneho trestania, a to primerane postihnúť porušiteľa povinnosti (represívna funkcia) a zároveň pôsobiť na neho preventívne (preventívna funkcia). Nesprávnym zadaním povinných identifikátorov platby resp. nedodržaním zákonných povinností podľa ustanovenia (§ 5 ods. 1) zákona č. 488/2013 Z. z., dochádza totiž k tomu, že systém kontroly zaeviduje vozidlo ako vozidlo bez úhrady a spúšťa proces generovania rozkazov, ukladania pokút, dokazovania, prejednávania správnych deliktov. Je pochopiteľné, že nedodržaním zákonných povinností zo strany vodičov, ktorí užívajú spolplatnené úseky ciest, a ktorí často bagatelizujú svoje konania, vzniká štátu (nie NDS) preukázateľná škoda, ktorá je spravidla vyššia ako zaplatený diaľničný poplatok. K námietke žalobkyne, či došlo k naplneniu materiálnej stránky správneho deliktu a či ide o také konanie žalobkyne, ktoré je spoločensky neprijateľné, žalovaný uviedol, že len samotná skutočnosť, že určité ľudské správanie je zákonom formálne vyhlásené za správny delikt, vyjadruje jeho spoločenskú nebezpečnosť a závažnosť. Na spáchanie správneho deliktu postačuje naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty, a to s prihliadnutím na fakt, že skutková podstata správneho deliktu nezahŕňa materiálny prvok. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že zodpovednosť za spáchanie správneho deliktu je založená na objektívnom princípe, čo znamená, že sa posudzuje bez ohľadu na zavinenie. Fakticky ide o zodpovednosť za výsledok, nakoľko subjektívna stránka (zavinenie) nie je súčasťou skutkovej podstaty správneho deliktu. Na základe vyššie uvedeného správny orgán má za to, že častá argumentácia žalobkyne, že ide „len o drobné“ (pochybenie, preklep, opomenutie...) pri nesprávnom zadaní identifikátorov, alebo nepodaní včasnej žiadosti o preregistráciu úhrady, prípadne registráciu vozidla s parkovacím preukazom, nemá pri posudzovaní zákonnosti uloženej pokuty za toto porušenie opodstatnenie v zákone.

6. Žalobkyňa v replike zo dňa 20.11.2020 k vyjadreniu žalovaného uviedla, že trvá na dôvodnosti podanej správnej žaloby. Uviedla, že objektívna stránka skutkovej podstaty správneho predmetného deliktu je naplnená, pokiaľ prevádzkovateľ vozidla užíval vymedzené úseky ciest vozidlom bez úhrady diaľničnej známky. Z jej obsahu teda vyplýva iba povinnosť užívať vymedzené úseky ciest po úhrade diaľničnej známky. Objektívna stránka nezahŕňa porušenie povinnosti uviesť správne identifikačné údaje. V § 5 sa uvádzajú iba údaje vozidla, ktoré sa používajú pri úhrade diaľničnej známky a s ich nesprávnym uvedením zákon nespája fikciu neuhradenia diaľničnej známky. Aj pri správnych deliktoch je potrebné analogicky aplikovať primárne trestnoprávnu zásadu „nullun crimen sine lege“. Pokiaľ s ohľadom na všetky okolnosti je zrejmé, že v rozhodnom čase užívania vymedzených úsekov ciest bola vo vzťahu k vozidlu (nie k EČV) splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky, nemohlo dôjsť k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty sporného správneho deliktu. Žalobkyňa už v správnom konaní, ale aj v prebiehajúcim konaní pred správnym súdom, preukázala, že diaľničnú známku k vozidlu mala v rozhodnom čase uhradenú. EČV nie je jediným identifikátorom vozidla, údajov o továrenskej značke, jej druhu, VIN čísla, je možné vozidlo jednoznačne identifikovať, pričom v spojení s dokladmi o úhrade diaľničnej známky, osvedčenia a potvrdenia o pridelení zvláštneho (dočasného) evidenčného čísla je možné mať za preukázané, že v rozhodnom čase bola vo vzťahu k vozidlu splnená povinnosť v zmysle § 4 ods. 2. ZoDZ napriek tomu, že v danom čase bolo vozidlo onačené iným (už trvalým) EČV. Na uvedenom závere nič nemení ani úprava vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré predstavujú dokument súkromnoprávnej povahy, upravujúci vzťahy medzi správcom výberu úhrad a prevádzkovateľom vozidla. Tento dokument nezaväzuje orgán verejnej moci. Ustanovenie § 5 ods. 4 ZoDZ nemožno vnímať ako zmocnenie na ukladanie povinností neupravených v zákone. Povinnosti v ňom obsiahnuté nemôžu zakladať administratívnu zodpovednosť, ale len zodpovednosť zo záväzkového vzťahu. Žalobkyňa v závere konštatovala, že žalovaný pri aplikácii práva vystupoval príliš formálne a nezohľadňoval materiálnu stránku prejednávaného skutku. Ku škode štátu spočívajúcej v nákladoch na proces ukladania pokút prispel z väčšej časti sám svojím prístupom. Nie je akceptovateľné, aby nesprávne nastavený systém kontroly a vyberania úhrad za diaľničné známok bol prenášaný na osoby, ktoré si diaľničnú známku za svoje vozidlo uhradili, ak v konkrétnom prípade nie sú pochybnosti o tom, ku ktorému vozidlu má byť príslušná úhrada priradená, hoci tieto skutočnosti budú preukázané v správnom konaní. Z tohto hľadiska je materiálny korektív viac než žiaduci.

7. Žalovaný v duplike zo dňa 02.12.2020 uviedol, že jednotlivé ustanovenia zákona o diaľničnej známke si nemožno vysvetľovať izolovane, pretože na seba nadväzujú a spolu súvisia. Konštatoval, že žalobkyňa si vyčerpávajúco a účelovo vysvetľuje ne/porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke. Žalovaný správny orgán považuje jej právny názor za neprijateľný a to z dôvodu, že jeho prijatím by sa poprel samotný zmysel a účel zákona o diaľničnej známke a to, že záujem štátu je nielen na užívaní spoplatnených úsekov ciest až po úhrade diaľničného poplatku (k akémukoľvek EČV), ale zároveň nevyhnutným je záujem štátu na jeho kontrolovateľnom výbere (§ 5 ods. 1). Žalovaný správny orgán považuje za absurdné tvrdenie, kde na jednej strane tvrdí, že žalovaný správny orgán nezohľadňoval materiálnu stránku prejednávaného skutku a na strane druhej tvrdí, že ku škode štátu spočívajúcej v nákladoch za často zdĺhavé prejednávanie a dokazovanie si správny orgán prispel sám svojim prístupom. Žalovaný naďalej zotrval na zákonnosti uloženej pokuty.

8. Na pojednávaní dňa 03.03.2022 právny zástupca žalobkyne uviedol, že má za to, že v tomto prípade nebola splnená objektívna stránka skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu. Zároveň poukázal na nedostatok materiálnej stránky a odkázal na svoje písomné podania.

9. Zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že trvá na všetkých stanoviskách a podaniach, ktoré boli predložené súdu, zároveň trvá na zákonnosti uloženej pokuty a napadnutého rozhodnutia. Ku skutočnosti tvrdenej žalobkyňou, že pokuta bola v predmetnom konaní uložená na základe Všeobecných obchodných podmienok uviedla, že pokuta bola uložená na základe zákona o diaľničnej známke a všeobecné obchodné podmienky ustanovujú len spôsob, akým sa môže preregistrovať (čo je možnosť a nie povinnosť). Ďalej poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Sa/18/2019 zo dňa 07.10.2002 a sp. zn. 8S/6/2019.

10. Krajský súd v Košiciach ako správny súd v konaní podľa zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutia, ako aj obsah administratívneho konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu správnych orgánov oboch stupňov a preskúmanú právnu vec posúdil jednak v právnych medziach žaloby podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP a taktiež podľa procesnoprávných zásad pre prejednanie správnej žaloby vo veciach správneho trestania (§ 194 a nasl. SSP) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

11. Podľa článku 46 ods. 2, prvá veta Ústavy SR, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

12. Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

13. Základným poslaním správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky); ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy ukrátená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

14. Správny súd dáva do pozornosti, že nie je súdom skutkovým, ale jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi, resp. s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahuje zákonné náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

15. Úlohou správneho súdu v tomto súdnom preskúmaní bolo posúdenie správnosti a zákonnosti postupu a právnych záverov žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa, ktoré v rámci správneho trestania viedli k vydaniu rozhodnutia o uložení pokuty žalobkyňi vo výške 150,- eur

za správny delikt spočívajúci na tom skutkovom základe, že motorovým vozidlom EČ: J. XXXLS dňa 23.08.2018 užívala vymedzený úsek cesty bez úhrady diaľničnej známky.

16. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

17. Podľa § 6 ods. 2 písm. b/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach správneho trestania.

18. Podľa § 135 ods. 1 SSP, na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

19. Podľa § 194 ods. 1 a 2 SSP, správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

20. Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 488/2013 Z. z. v znení neskorších predpisov, prevádzkovateľom vozidla je na účely tohto zákona prevádzkovateľ vozidla alebo prevádzkovateľ jazdnej súpravy, ktorý je zapísaný v Osvedčení o evidencii motorového vozidla časť I a časť II ako držiteľ Osvedčenia alebo takáto osoba zapísaná v Osvedčení o evidencii motorového vozidla vydanom v cudzine, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Podľa § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke, prevádzkovateľ vozidla je povinný zabezpečiť, aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom alebo jazdnou súpravou bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky.

22. Podľa § 5 ods. 1 zákona o diaľničnej známke, pri úhrade diaľničnej známky v elektronickej podobe sa do elektronického systému správne a úplne zadajú tieto údaje:

a/ krajina registrácie vozidla

b/ evidenčné číslo vozidla alebo prípojného vozidla kategórie O1 a O2

c/ typ vozidla a to, či ide o vozidlo alebo o prípojné vozidlo

d/ platnosť diaľničnej známky a začiatok jej platnosti.

23. Podľa § 5 ods. 2 zákona o diaľničnej známke, diaľničnú známku možno uhradiť

a) na miestach určených na úhradu v hotovosti, platobnou kartou alebo s použitím iných platobných prostriedkov, ktoré prijíma správca výberu úhrady diaľničnej známky,

b) prostredníctvom internetového portálu platobnou kartou alebo s použitím iných platobných prostriedkov, ktoré prijíma správca výberu úhrady diaľničnej známky,

c) ďalšími spôsobmi, ktoré určí správca výberu úhrady diaľničnej známky vo všeobecných obchodných podmienkach.

24. Podľa § 5 ods. 4 zákona o diaľničnej známke, služby súvisiace najmä s kúpou alebo výmenou diaľničnej známky, opravou údajov a výšku servisných poplatkov určí správca výberu úhrady diaľničnej známky vo všeobecných obchodných podmienkach.

25. Podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke, správneho deliktu sa dopustí ten, kto ako prevádzkovateľ vozidla poruší povinnosť podľa § 4 ods. 2.

26. Podľa § 10a ods. 2 zákona o diaľničnej známke, za správny delikt podľa odseku 1, sa uloží pokuta od 150 eur do 500 eur.

27. Podľa § 10a ods. 8 zákona o diaľničnej známke, pokutu možno uložiť do dvoch rokov odo dňa, keď sa príslušný okresný úrad dozvedel o porušení povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo

dňa porušenia povinnosti. Pri určovaní výšky pokuty sa prihliadne na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky porušenia povinnosti.

28. Podľa § 11 ods. 1 zákona o diaľničnej známke, ak okresný úrad zistí na základe kontroly vykonanej správcou výberu úhrady diaľničnej známky, alebo osobou poverenou podľa § 8 ods. 1, alebo osobou poverenou výkonom kontroly, alebo orgánmi Policajného zboru spáchanie správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 a nie je dôvod na odloženie veci podľa § 12 ods. 1, bezodkladne bez ďalšieho konania vydá rozkaz o uložení pokuty vo výške 150,- Eur.

29. Podľa § 16 zákona o diaľničnej známke, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

30. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

31. Správny súd uvádza, že po vyhodnotení skutkového stavu veci (ktorý nebol sporným) a následnej aplikácii vyššie označených zákonných ustanovení dospel k záveru, že aj keď posudzované konanie formálne napĺňa skutkovú podstavu administratívnymi orgánmi špecifikovaného správneho deliktu, pri posudzovaní danej veci dôsledne nezohľadnili tzv. materiálny znak správneho deliktu (tzn. či ide o také konanie žalobcu, ktoré je spoločensky neprijateľné a to vzhľadom na okolnosti prípadu), a s týmto sa v správnom konaní a ani v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia dôsledne nevysporiadali. Napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa podľa názoru súdu tak vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo má za následok ich nezákonnosť.

32. Vzhľadom na podstatu argumentácie žalovaného prezentovanej v preskúmanom rozhodnutí je potrebné zdôrazniť, že správne súdy vo svojich rozhodnutiach už viackrát vyslovili názor, že čisto formálne poňatie administratívneho deliktu by bolo zrejme problematické, z hľadiska zásady právnej istoty, pretože takýto prístup by mohol viesť k neprimeranej tvrdosti a v konečnom dôsledku k nespravodlivému postihu. Skúmanie materiálneho znaku deliktu hrá preto kľúčovú úlohu v takých prípadoch, kedy neposudzovanie správneho deliktu v tomto materiálnom zmysle by viedlo k prílišnému formalizmu a k postihovaniu nepatrných porušení právnych povinností, navyše neuložených zákonom, ale všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré nemajú žiadne právne následky. Tým by nebol naplnený účel správneho trestania a dochádzalo by aj k znižovaniu autority správnych orgánov. Nedostatok alebo nedostačujúci stupeň spoločenskej škodlivosti činu je podľa názoru súdu vhodnejšie riešiť cestou zodpovedania otázky, či ide o také porušenie, ktoré by malo byť trestané uložením pokuty. Argumentácia žalovaného ako i správneho orgánu prvého stupňa v naznačenom smere v preskúmaných rozhodnutiach absentuje.

33. V zmysle vyššie uvedeného, podľa názoru správneho súdu žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa pri formálnom posudzovaní skutkového stavu veci nebrali do úvahy významný aspekt spravodlivosti administratívneho konania, v ktorom sa zohľadňuje aj tzv. materiálny znak správneho deliktu. V tomto smere sa žalovaný nevysporiadal dôsledne s obsahom argumentácie žalobcu, ktorý namietal, že za predmetné vozidlo uhradil diaľničnú známku a totožnosť daného vozidla je definovaná jeho VIN číslom. U vozidla počas platnosti diaľničnej známky došlo iba k zmene evidenčného čísla (v súvislosti s pridelením trvalej EČV), teda za vozidlo aj v čase kontroly bola preukázateľne uhradená diaľničná známka. Zákon o diaľničnej známke pritom postihuje nesplnenie úhrady diaľničnej známky, čo však nie je tento prípad, pretože žalobkyňa za predmetné vozidlo v čase kontroly diaľničnú známku mala uhradenú. Jej pochybenie spočívalo iba v tom, že v systéme správcu výberu úhrady diaľničnej známky (t.j. v evidenčnom systéme NDS, a.s.), podľa všeobecných obchodných podmienok tejto spoločnosti nevykonala zmenu registrácie diaľničnej známky. Nastal stav, keď správca výberu úhrady diaľničnej známky mal úhradu zaplatenú, no pri kontrole ním prevádzkovaný systém vykazoval k predmetnému vozidlu nezaplatenie úhrady, čo administratívny orgán vyhodnotil ako naplnenie všetkých formálnych znakov správneho deliktu nezaplatenia úhrady diaľničnej známky. Podľa názoru súdu však objektívna stránka tohto správneho deliktu (podľa § 10a ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke) je založená na porušení povinnosti zaplatiť úhradu za užívanie vymedzeného úseku ciest a nie na

opomenutí ohlásenia zmeny údajov v systéme správcu výberu úhrady diaľničných známok. Takéto opomenutie žalobkyne preto nemôže mať za následok jej deliktuálnu zodpovednosť.

34. Z povahy správneho deliktu podľa § 10a ods. 1, 2 k § 4 ods. 2 zákona č. 488/2013 Z. z. vyplýva, že objektom skutkovej podstaty správneho deliktu, teda spoločensky chráneným záujmom, je fiškálny záujem štátu manifestovaný v povinnosti prevádzkovateľa vozidla zabezpečiť, aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom alebo jazdnou súpravou bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky. V konaní je nepochybné, že vo vzťahu k motorovému vozidlu s EČ J. XXXLS poplatková povinnosť splnená bola, hoc táto nebola správne zaevidovaná, tzn. pri užívaní vymedzených úsekov ciest týmto vozidlom bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky, a teda fiškálny záujem štátu nebol dotknutý. Objekt skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 10a ods. 1, ods. 2 k § 4 ods. 2 zákona č. 488/2013 Z. z. nie je naplnený, tzn. nie sú naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty správneho deliktu, a teda nejde o správny delikt.

35. Správny súd zároveň poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Asan/19/2020 zo dňa 20.08.2020, v ktorom konštatoval, že „na objasnenie a sankcionovanie predmetného správneho deliktu musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty správneho deliktu - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne), pričom v prípade, žeby čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o správnom delikte. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).“

36. V tejto súvislosti správny súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Košiciach v obdobných veciach, ktoré označila v podanej žalobe žalobkyňa, ako aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad rozsudok pod sp. zn. 3Asan/34/2019 zo dňa 25.03.2020), prípadne aj na Rozhodnutie ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 122/2020 zo dňa 19.08.2020, kde predmetom posúdenia boli veci založené na riešení rovnakého právneho problému ako v tejto veci.

37. Podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil (rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II ÚS 200/09 a pod.).

38. Z uvedených podstatných dôvodov správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa špecifikované vo výroku I. tohto rozsudku podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP a vec vrátil orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 191 ods. 4 SSP). Úlohou správnych orgánov v ďalšom konaní bude dostatočným spôsobom sa zaoberať a vysporiadať s námietkami žalobcu v súlade s právnym názorom vysloveným v tomto rozhodnutí, ktorý je pre orgán verejnej správy v ďalšom konaní záväzný (§ 191 ods. 6 SSP).

39. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 167 a nasl. SSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému právo na plnú náhradu trov konania z dôvodu jej plného úspechu vo veci. O výške účelne vynaložených trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom procesným postupom podľa § 175 ods. 2 SSP.

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva a návrh výroku rozhodnutia.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom, ak má sám vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.